

A csapat kiszemelt magának egy fiatalnak tűnő szarvast. A nemét nem tudták megállapítani, de nem is érdekelte őket túlzottan. Érdekes módon még azokat is megszállta valamiféle izgatottság - a vadászösztön, ahogy nevezték -, akik valójában a békés megoldások hívei voltak. Egyikük sem volt büszke arra, amire készültek, de erre a megoldásra kényszerültek, és ezt igyekeztek is így felfogni. Nem szívesen néztek magukra úgy, mint vérszomjas vadászokra.

Az állatok érezték a jelenlétüket, ezért egyesek izgatottan kémlelték a terepet, de a szélről lengedező fák és bokrok zaján kívül mást nem hallottak, ellenséget pedig nem láttak. A kis vadászok meglepően ügyesen és zajtalanul cserkésztek be leendő áldozatukat. Már éppen készülődtek a támadásra, amikor enyhén remegni kezdett talpuk alatt a föld, majd tompa zaj hallatszott, s a közeli fák közül előtört több tucatnyi lovas ember. Az állatok rémült kiáltozások közepette menekültek a helyszínről, ám néhányukat sikerült leterítenie a vadászoknak.

A patak közelében elhullott vadak maradtak csak a lenyűgözően változatos összetételű csoportok helyén. A kis rétet pedig ellepték az idegen, ám a kikent-kifent őslakókhoz képest szemmel láthatóan fejlettebb lovasok. Állig fel voltak fegyverezve, s nem vesztegettek időt arra, hogy akár körülnézzenek, akár a lovaikat kikössék a közeli fákhöz; habozás nélkül leugráltak hátasaikról, és elkezdték áldozataik felkészítését a szállításra.

T. J. és csapata pedig előbb tátott szájjal, némán és döbbenetesen nézte a történeteket, azután mindannyian felhördültek. Vérlázító volt végignézni, ahogy leendő ebédjüket és vacsorájukat csak úgy levadásszák az orruk elől. Tenni azonban nem sokat tehettek ez ellen, olyan gyorsan követték egymást az események. Ugyan megfordult a fejükben, hogy előbújnak rejtekükből és megpróbálnak szóba elegyedni az ismeretlenekkel, de hamar meggondolták magukat. A fickók nem tűntek kifejezetten barátságosnak. Marcona pillantások és morgások közepette vagdalták és kötözték össze a vadakat, majd pakolták meg hátasaikat velük. A lovak izgatottan kapáltak patáikkal és nyugtalanul tekintettek ide-oda. Valószínűleg megéreztek a rejtőző gyerekek jelenlétét, de pontos helyüket nem tudták, s ez még jobban felidegesítette őket. A vadászok pedig hallgattak hűséges teherhordóikra, és villámgyorsan elintézték tennivalóikat, majd elvágtattak.

- Ezek meg kik voltak? - kiáltott fel dühösen Jo. Úgy tűnt, majd' felrobban a méregtől.

- Mindegy, de ellopták előlünk a kajánkat, és ezt nem hagyhatjuk szó nélkül! - fortyogott Mac is, mindenki nagy meglepetésére. Már megszokták, ha Jo dühöng, ő higgadt, és ugyanez igaz fordítva is. Ezúttal azonban mindkét lány bosszúsomjason dúlt-fúlt, ami legalább annyiban hasznos volt, hogy T. J. és a hozzá hasonló vérmérsékletű Jay meglepett

pillantásokkal nyugtázta, ők most nem őrjönghetnek, mert akkor nem marad senki, aki nyugodtan tud gondolkozni. Mert bár Josh még ott volt, mint sziklaszilárd bástya az ilyen helyzetekben, de ő nem lett volna képes lecsillapítani mindenkit egyszerre. Bunny és Noah meg nem sok vizet zavartak ilyen helyzetekben. Így hát a két vehemens srác lemondóan lebiggyesztette ajkát és próbált kitalálni valamit... Jay persze hamar lemondott az elmélkedésről és letelepedett a patak partjára, T. J. azonban kifundált valamit, legalábbis erre utalt elégedett vigyora, mellyel feléjük fordult.

- Hölgyeim, ha kérhetném, tessenek szívesek lenni lehiggadni. Van ugyanis egy korszakalkotó ötletem!

- Neked? - csodálkozott el őszintén Jo. - Kizárt.

- De pedig van. Keressük meg ezeknek a lovasoknak a faluját!

Ha Mac nem türtőzteti magát erőnek erejével, felnevet. Így azonban csupán egy meghatározhatatlan nyögésszerű hang hagyta el ajkait, ami után azonnal meg is köszörülte a torkát.

- Tán valami nem tetszik? - förmedt rá T. J., ráérezve, hogy a lány gúnyos kacaját igyekszik leplezni, és ez cseppet sem esett jól neki.

- Bocsánat - nyomott el Mac egy mosolyt. - Oké, menjünk, de merre? Mert én csak azt láttam, merrefelé indulnak el, de aztán ki tudja... És nincs, akit megkérdezhetnénk.

Bár T. J.-t bosszantotta a lány burkolt heccelődése, gondolkodóba ejtette, amit mondott. Tényleg, kitől kérdezzék meg, kik is a lovasok és hol tanyáznak? Az egyetlen értelmes nép, akikkel összefutottak, a bőrükre pályázott, mindemellett valószínűleg nem is értenék meg egymást, még ha amazok barátságosak is lennének. Így valóban nehéz lenne véghezvinni elképzelését. Lemondóan sóhajtott, azután előbb csodálkozva, majd növekvő szeretettel vette tudomásul, hogy Mac újfent csak mellette áll. A lány ugyanis rámosolygott, ezúttal a lehető legkedvesebb tekintetével.

- De azért megpróbáljuk - jelentette ki ellentmondást nem tűrő magabiztossággal.

A többiek látszólag nem vettek tudomást a kettejük közötti mélységesen szeretetteljes pillantásról, ehelyett szaporán bólogatni kezdtek.

- Jól van, keressük meg őket - hadarta Josh -, de aztán mi legyen?

- Az mindegy egyelőre, előbb találjuk meg a falujukat, vagy akárhol is húzták meg magukat - mondta Jo bölcs előrelátással.

- De előbb akkor is ennünk kell valamit - panaszkolta korgó gyomorral Jay és Bunny szinte egyszerre.

Közös megegyezéssel elindultak újabb vadászásra alkalmas területet keresni, és hamarosan rá is bukkantak egy kis tóra. Itt közel sem tartózkodott annyi vad, mint az előző helyen, de elégnék bizonyult ahhoz, hogy megpróbálkozzanak legalább egy állat elejtésével.

Kiszemeltek egy idősnek tűnő vaddisznót, és addig-addig osontak bokorról bokorra, míg körül nem vették. Josh füttyentett egyet, mire az apróságok előlről nekirontottak a vadnak. Az rémülten felsivített, s megiramodott a másik irányba. Itt azonban, egy bokor túloldalán már vártak néhányan, ráadásul távolabb is örködtek, így a disznónak gyakorlatilag esélye sem volt. Több nyílvesző és éles dárda fúródott bele vastag és kemény bőrébe, és miután orra bukott, már valóban nem volt menekvés a számára. Pillanatokon belül végleg elsötétült előtte a világ, amikor Josh föléje magasodott, és Jay késével egyetlen mozdulattal elvágta a torkát.

Ziháló és kissé rémült ifjancok álltak körül a halott vaddisznót, majd percekig nem tudtak megszólalni a büszkeségtől, félelemtől és megilletődöttségtől. Miután szájuk és gyomruk remegése alábbhagyott, egymásra néztek - és végre elmosolyodtak. Mégiscsak nagy dolog az, ha a civilizációból kiszakadt kiskamaszok első vadászatuk alkalmával sikerrel járnak!

- Nos, ez eddig jó, most el kéne vinni haza - jött meg Noah hangja. Kivette a követ Bunny kezéből és elkezdte lenyúzni a hatalmasnak tűnő állatot.

- Méghezzá gyorsan, mielőtt még ide nem tolja az orrát valami szimatoló ragadozó. Bár még nem nagyon láttunk ilyet, de biztos van belőlük elég itt a környéken - mondta, nagy szakértelemmel végezve önként vállalt munkáját.

- Miért nyúzkod meg? - kérdezte orrát húzva Bunny. - Miért nem visszük haza így, ahogy van?

- Mert csurom vér lenne minden, miközben magunk után vonszoljuk - állt neki a bicskájával a nyúzásnak T. J. is. - Odacsalnánk vele a ragadozókat. Álljatok őrt, míg mi ezzel végzünk, jó? Josh, te is jöhetnél segíteni, sietnünk kell.

Hamarosan ők hárman nyúzták a vastag bőrt, és miután ezzel végeztek, kezdődhetett a test feldarabolása. Ez már nehezebb feladatnak tűnt, így Jay és Bunny hamar fel is adták a tevékenység folytatását, inkább távolabbról szemlélődtek, esetlegesen feltűnő ragadozók után kutatva éber tekintetükkel. Jay felhúzott íjjal kémlelt az egyik irányba, a kislány pedig az erdőt figyelte. Ekkor már a két lány is nekiállt a munkának, hadd végezzenek minél hamarabb.

Amint elkészültek a Josh által irányított szeleteléssel, hatalmas levelekbe csomagolták a húst. Még maradt némi spárgájuk az összekötéshez, de tudták, hogy legközelebb, ha lesz egyáltalán ilyen alkalom, már valami mást kell használniuk. Mindenki kivette a részét az étel cipeléséből, sőt, Jay annyit vett magához, hogy majd' megszakadt a nagy cipekedésben. A

felfelé ívelő ösvény közepén pedig már nem is bírta tovább szusszal, ezért Bunny és Noah levettek terhéből egy-egy részt. Ők hárman értek fel a barlangba utoljára, ahol örömmel látták, hogy Mac és T. J. tüzet raktak, Josh pedig karókat készít. Biztosra vették, összetákol belőlük valamiféle állványt, melyet majd a tűz fölé állítanak, és rátűzik a húst.

- Hé, nem akartok egy kicsit segíteni? - csattant fel a barlang egy távoli részéből Jo hangja. Nem tükrözött túlságosan nagy türelmetlenséget, mindazonáltal a három gyerek azonnal odasietett hozzá.

Jobban mondva, csak a hátsó falig siettek olyan nagyon, ott azonban tanácstalanul megtorpantak. Ugyanis nem volt tovább út, Jot pedig nem látták sem a falak mentén, sem a bejárat közelében. Márpedig a hangja innen jött.

- Most távolról fogtok húst szeletelni, vagy számíthatok rá, hogy közelebb jöttök? - kérdezte vidáman Jo. És megint csak hátrébról jött a hangja. Jay nem akarta ugyan bevallani neki, de...

- Hol a csudában vagy? Mert mi nem látunk ám.

- A bal sarokban van egy kis rés, arra gyertek.

Valóban: a sötétben egy kicsi, alig fél méter széles lyuk bújt meg. A gyerekek könnyűszerrel átfértek rajta, még a pókhasú Noah is. Nem hittek a szemüknek, amint a túloldalra értek.

Egy rövid, meredek falú lejtő vezetett a kisméretű, ám annál mélyebb és fagyosabb levegőjű barlang aljába. Jo egy nagy kő tetejére terítette a hússzeleteket, de mivel még így is túl sok volt közöttük, amit nagynak talált, felszeletelte őket. Egyedül persze nem haladt gyorsan, és tagjai már kezdtek kihűlni a hűvös helyiségben. Itt a hőmérséklet a kintinek talán a fele lehetett, vagy még alacsonyabb.

Négyen azonban meglehetősen hamar végeztek, majd sietősen távoztak, miután becsomagolták élelmüket. Bunny magával vitt belőle egy nagy adagot, melyet odafent rátűzdeltek az állványra, és időnként megforgatták, megelőzendő a hús szénné sülését.

A többiek eközben köretet szedtek az ételhez, és mire az elkészült, visszatértek, dugig gyümölccsel teli „levélszatyrokkal”. Noah vagy tíz percig nézegette a kiszemelt gyümölcsöt, mire úgy döntött, ez márpedig valóban málna, és semmiképpen sem kapnak tőle mérgezést. Mást viszont egyértelműen nem engedett szedni.

A sótlan, de legalább laktató ebédet szétteregetett leveleken tálalták, a földön ülve fogyasztották el, kezüket használva evőeszközü. Mivel friss vizet elfelejtettek hozni, Noah és Jay, akik farkaséhségről és szomjúságról beszéltek egyfolytában, ráfanyalodtak a kétnapos vízre, de a többiek nem kértek belőle. A meleg étel mindenkit jobb kedvre derített, főként,

mivel az eddigi egészségügyi panaszai múltfélben voltak. Már Bunny is összeszedte magát, ezért elsőként vállalkozott, amikor a friss ivóvízről kezdtek társalogni.

Amíg Jo és Bunny vízért mentek, T. J. és Josh elmélyült beszélgetésbe kezdtek, majd mire a lányok visszatértek, már eszközöket kezdtek gyártani szegényes szerszámaikkal. Miután pedig szomjukat oltották, megosztották társaikkal döntésüket: akinek csak egy szikrányi tehetsége is van az ilyesmihez, az azonnal fogjon hozzá és faragjon evőeszközt, tálat, poharat, kést és minden egyebet, amit fontosnak tart. T. J. természetesen megkapta a letorkolást Jotól, amiért egy ilyen fárasztó délelőtt után munkára fogja a társaságot, de Mac meglepő öntudatossággal állt barátja mellé - ezen a napon már másodszor. Szerencsére Jo nem fogta fel ellene irányuló támadásnak, de azért visszamorgott a lánynak valamit, ami után Mac csak mosolygott szelíden. Mivel csak ők ketten értették Jo szavait, kettejük titka maradt, mik voltak azok.

Végül mindenki fogta a zsebkését, néhány nagyobb fadarabot és letelepedett a barlang különböző bemélyedéseiben. Órákon át tartott a farigcsálás, s közben a beszélgetés és mesemondás. Ugyanis Mac és Jo összefogván egymással, jobbnál jobb és érdekesebb sztorikkal szórakoztatták társaikat. Gyakran hangzott fel harsány kacagás a barlangban, és mivel délután Bunny és Jay összelopkodtak a környező fákról néhány madártojást, este alaposan belakmároztak tükörtojással és sült hússal.

A másnap aránylag nyugodtan és tétlenséggel telt el, ám látszott, hogy T. J. és Mac már nagyon várják azt a percet, amikor az idegen lovasok nyomába eredhetnek.

Az egyik leggyötrőbb problémát a tisztálkodás okozta, miután élelmet végre tudtak maguknak szerezni. A közeli patak erős sodrású volt, de nem túl mély, így üst híján, melyben a tűz fölött vizet melegíthettek volna, kénytelenek voltak a hideg vízben fürödni. Általában a kora délutánt választották erre a tevékenységre, mert akkor volt a legmelegebb, és hamar megszáradtak a fürdözést követően. Szappant szerencsére talált Bunny a varrodoboz alján, bár maga sem emlékezett rá, mikor került oda. Végül hosszas gondolkodás után rádöbrent, hogy az a féltényérnyi darab bizony fércelő szappan, tehát mosdásra nem igen alkalmas. Mivel azonban más hasonló eszközük nem volt, ők mégis csak erre használták. Nagyon takarékosan bántak vele, a ruháikat is csak tiszta vízben mosták ki, mert a szappant sajnos képtelenek voltak előállítani kizárólag természetes anyagokból.

Ezen kívül, mint ahogy Noah állította - aki olyan fogsorral rendelkezett, akár egy fogpaszta reklám szereplője -, szükségük volt valamire, amivel a fogukat ápolják. Végül természetesen

ő volt az is, aki összegyűjtött erre alkalmas növényeket, megszáritotta azokat, és az örleményt összekeverve egy kis vízzel, valamiféle mentához hasonló ízű, de borzalmas kinézetű, sűrű masszát kapott. A társaság ugyan először kifejezetten hadakozott a furcsa állagú fogkrém helyettesítő ellen, de végül belátták, hogy nincs más, amit használhatnának, az odvas fogakra pedig nem volt egyéb ellenszerük. Ehhez képest hamar megszokták a keveréket, mert a tapasztalatok szerint kellemesen felfrissítette őket, és valóban alaposan megtisztította a fogsorukat.

Két hét telt el azóta, hogy a szokatlan szélroham ide hozta őket, de senki nem kereste a társaságot. Ez alatt az idő alatt sikerült elkerülniük a fehérre mázolt képűek népét, a lovasok sem tűntek fel újra, másféle embernek pedig egyáltalán nem látták nyomát. Továbbra is úgy tűnt, tökéletesen el vannak vágva az általuk megszokott világtól, és hiába kémlelték, az égen sem közlekedtek a repülőök. Mintha valami távoli múltba veszett helyre csöppentek volna, ahol azonban összekeveredett az idő. Képtelenek voltak megmagyarázni ennek okát.

Addigra magától kialakult a napirendben az éjszakai örködés szokása. Mivel T. J. alapvetően sokáig szeretett fent maradni, ő volt az utolsó, aki késő éjjel nyugovóra tért. Ilyenkor felkeltette Jot, aki viszont odahaza figyelte előszeretettel az éjszakai életet, illetőleg annak hiányát. Amikor már úgy érezte, leragadnak a szemei, Josh-t ébresztette fel. A fiú egyébként is hajnalok hajnalán kelt a kollégiumban, és olyankor, még jóval napkelte előtt bebarangolta a környéket. Utána, mielőtt a nap felkelt, rend szerint visszafeküdt az ébresztőóra csörgéséig. Itt a barlangban Mac-et keltette fel, amikor már nem bírt ébren maradni, és látta, hogy odakint kezd lassan világosodni. Ezt a lány nem is bánta, hiszen éppen a napkeltéket festette le a legtöbbször a kollégiumi szoba ablakából. Amíg a többiek az igazak álmát aludták, ő csendben felkelt, rakott néhány gallyat a tűzre, melyet eddig társai őriztek, majd tett egy rövid sétát a csendes, de egyre inkább megélénkülő erdőben. Rőzsét, friss gyümölcsöt gyűjtött, és mire visszaért, Noah és Bunny az éjszakai, folyamatos alvásból frissen és üdén ébredve már a reggelihez készülődtek. Kisvártatva aztán mindenki felkelt, majd elfogyasztották közösen a bőséges, de néha nem túl laktató reggelit.

Mac egy nap úgy döntött, napi körútjaikat megörökíti papíron is. Esténként a tűz mellett elővette a mappáját, és felvázolta, merre jártak aznap. Hamarosan egy hevenyészett térkép alakult ki a füzetben, melyet mindannyian igen hasznosnak találtak.

Mivel szerették a kényelmet, és úgy tűnt, akár hosszabb időre is kénytelen lesznek berendezkedni ezen az isten háta mögötti helyen, úgy döntöttek, nem ártana komfortosabbá tenni új otthonukat. A közeli mezőn levágtak több ölnyi magas fűvet, a napon megszáritották,

párhuzamosan az elejtett vadak bőrével. Ennek nyomán végül szénából és különböző állatbőrökből álló ágyaik is voltak. A barlangjuk belső falába a természet erői kisebb-nagyobb üregeket vájtak, melyek tökéletes fekvőhelynek bizonyultak. Kövekből körülrakott tűzrakó helyük is volt, rengeteg eszközük a vadászathoz, vízhozódáshoz, tároláshoz és egyéb tevékenységekhez, ráadásul még varrni is tudtak, ha nagyon akartak, bár a cérnával és hímző fonállal is takarékosan bántak, mert csak annyi volt, amennyit Bunny magával hozott. Ezt a munkát főleg Bunny végezte, méghozzá elsőrendűen. Viszont az elejtett vadak bőrének lenyúzásakor rendre úgy eltűnt, akár a kámfor. Amikor a többiek végeztek a munkának ezen fázisával, újra előbukkant a semmiből, és a bőrök összevarrását már mindenféle problémázás nélkül elvégezte.

T. J. egy reggel azzal állt elő, ha akad valaki, aki vele tart, elindulna egy néhány napos felderítő körútra a környéken. Mac természetesen azonnal jelentkezett a túrára.

Másnap négyen indultak útnak kora hajnalban: két vezetőjük, valamint Noah és Jay. Elmentek arra a helyre, ahol a lovas népség meglepte őket, majd innen kiindulva elindultak abba az irányba, melyen elillantak a szemük elől.

Kiérve az erdőből, egy hatalmas, kétoldalt elnyúló hegylábhoz értek, melyek között sebes sodrású patak zúgott alá, és tűnt el az erdőben. Ezen a vidéken még nem igen jártak, inkább a barlangjuk környékét derítették fel az itt eltöltött idő alatt. Vizük volt bőven, tehát a patakig nem gyalogoltak el, inkább egy percre megtorpantak a sziklás, alacsony növényzettel benőtt emelkedő előtt. Aztán egy mély levegővétellel nekiveselkedtek a mászásnak.

Keserves kínszenvedés, többszöri megállás, kisebb-nagyobb vágások, horzsolások és esések közepette kapaszkodtak fel a végtelennek tűnő, szúrós növényekkel teletűzdelt hegyoldalon. Néhol teljesen megszűnt a növényzet, ilyenkor előtűntek a csupasz, éles sziklák, melyeket sok helyen apró kövekből álló réteg borított. A legtöbb sérülés és esés ezeken a területeken történt, mert ekkorra a fáradtságtól már nem tudtak olyan jól egyensúlyozni, mint az induláskor, így gyakran csúsztak meg és buktak orra.

Végül mégis felértek a csúcsra, melyről káprázatos panoráma tárult ámuló szemük elé. Letelepedtek a napsütésben felforrósodott, hatalmas sziklákra és megebédeltek. Mac próbaképpen feltört egy magukkal hozott tojást és a sziklára öntötte tartalmát. És lám, hamarosan fenségesen finom tükörtojást majszolhatott. A fiúk egyike sem lelkesedett ugyanis túlzottan eme étékért, előnyben részesítették azonban a húsételek minden formáját.

A megérdemelt pihenő után elindultak, keresztben áttörve a gerincet fedő fák között. Így a hegy túloldalára jutottak, ahol azonban nem találtak megfelelő kilátóhelyet, ezért a gerinccel

párhuzamosan továbbhaladtak. Alig néhány száz méter megtétele után, kissé a csúcs alá ereszkedve aztán rábukkantak egy olyan peremre, mely túlnyúlt a hegyoldalon, így a fák közül kilépve egyenesen az alatt elterülő szakadék fölé értek. Mac nem bírta megállni és hasra vágta magát, majd egészen a perem széléig mászott és lenézett.

- Hűűű...

- Grace, ha szépen kérlek, visszajössz ide? - ráncolta a homlokát T. J. Nem szeretett volna megválni kedvenc társától csak azért, mert az nem törődött a veszéllyel és kidugta az orrát a mélység fölé. Igazából persze nem féltette a lányt, mert tudta, tud vigyázni magára, hiába az enyhe tériszonya. Ő maga azonban nem merészkedett mellé, hiszen nem bírta túl jól a magasságot. És ezt - noha Mac nagyon jól tudta róla - nem óhajtotta megosztani a két „újonccal”. A minden lében kanál Jay-jel ugyan megszűntek már a mogorva pillantások, de még mindig nem tekintette sem őt, sem társát a csapat teljes jogú tagjának. Ehhez még nem ismerte őket elég jól és elég régóta.

- Visszamegyek, amint te is megnézted magadnak ezt a barlangot itt a hasam alatt - vágott vissza Mac furcsán csengő hangon. T. J. odanézett és elállt a lélegzete. Mac-nek csupán a két lába látszódott a szirten, testének többi része a szakadék fölött lógott.

- Grace! - kiáltott fel fojtott hangon, miközben villámgyorsan a lány mellé térdelt és átkulcsolta két karját a dereka körül. - Azonnal gyere ide vissza! Hallod?

- Hé, ne ráncigálj, mer' leeseek! - füstölgött Mac. - De tényleg!

- Épp felfelé húzigállak, ha még nem tűnt volna fel!

- Engedj el és nézz le ide - javasolta Mac, szilárdan megkapaszkodva egy kiálló sziklában.

T. J. morgott valamit az önfejűségről alkotott lesújtó véleményéről, majd elengedte a lányt és lehasalt mellé. Az orrát azonban nem dugta ki a szitról.

- Tyler, ne csináld már, ez tényleg érdekelni fog! - morgolódott Mac. - Ráadásul már kezd fájni a fejem a lógástól, és szédelgek is.

T. J. felsóhajtott és leereszkedett mellé. Igyekezett nem lefelé nézni, de amint megpillantotta azt, amit a lány felfedezett, nem is volt szüksége arra, hogy külön odafigyeljen a mélységre. Tekintetét satuba fogta az, amit látott.

A szirt alatt egy jókora, nyitott barlang tátongott, és a homályból csillogó, apró szemek lestek kifelé. Sívító, csicsergő hangokat hallottak odabentről és T. J. éles fülét nem kerülte el, vannak köztük felnőttebbnek tűnők is... Tehát félnek tőlük, de nem támadnak, mert úgysem férnek hozzájuk.

- Nahát! Mik ezek, Grace?

- Ezt én is szeretném tudni. De most egy kicsit visszamászom, különben leszédülök innen...

T. J. még egy ideig figyelte az idegen lényeket, és már éppen indulni készült, amikor az egyik aprócska lény kitípett a homályból. A fiú végre megláthatta, hogyan is néz ki valójában. Felkiáltott meglepetésében: ember formájú, ám szárnyakkal és csőrszerű szájjal megáldott alak pislogott rá érdeklődve. A hirtelen felcsendülő és idegenszerű hang azonban megrémíthette, mert riadtan felvisított és hátratipteggett-gurult a biztonságos sötétségbe.

T. J. felmászott és leült a szirtre Mac és a többiek közé.

- Hű, azta, ez aztán nem semmi, Grace! - fakadt ki olyan gyorsan, hogy társai egy szavát sem értették.

- Hogy mondod? - nézett rá érdeklődve, halvány mosollyal a szája szegletében a lány. Úgy tűnt, mulattatja barátja lelkes kirohanása.

- Ezek kicsik és úgy néznek ki, mint mi, csak van szárnyuk és csőrök - morogta kissé lassabb tempóban T. J. Őt viszont *egyáltalán* nem mulattatta, hogy a lány egyszerűen az arcába nevet. - Szerintetek mik lehetnek? És értelmesek egyáltalán?

- Naná, hogy azok! - vágta rá mély meggyőződéssel Mac. Biztos volt az igazában, így még az sem hergelte fel túlságosan, hogy két kísérőjük halkán felkuncog szavai hallatán. - Nem röhögni, fafejek, inkább nézzétek meg ti is őket.

A két fiú teljesítette kívánságát, bár a nagy vidámságtól félő volt, hogy lezuhanak a magasból. Végül komoly képpel húzták vissza magukat melléjük.

- Az egyik aprónépség előre totyogott és belecsipogott a képünkbe - jelentette be kissé zavartan Noah.

- Én meg erre visszacsiripeltem - tette hozzá vigyorogva Jay-, aminek az lett a vége, hogy az egész banda üvölni kezdett és kinyomult a barlangból, mi meg gyorsan leléceltünk. Ezek tényleg értelmesek, vagy csak valami rondát mondhattam nekik?

- Csak egy módon tudhatjuk meg - állt fel Mac. - Segítesz? - fordult barátjához. T. J. bambán rámeredt és a fejét rázta.

- Azt már nem! Eltűnünk innen, még mielőtt valami komolyba nem sodorsz minket!

- Nem sodorlak sehova, ha ti hárman eltűntök innen - vetette oda neki nem túl barátságos hangnemben Mac, majd lehasalt és alaposan körbejártatta tekintetét a sziklafalon. Ezúttal nem a kis barlang bejáratánál lógatta alá magát, hanem kissé odébb, de még onnan is tisztán hallotta a méltatlankodó csiripelést. Távolság észrevett egy jóval tágabb nyílást, és megtalálta közben az oda vezető legbiztonságosabbnak tűnő utat is, ezért visszatért a többiekhez és se szó, se beszéd, otthagya őket. Lassan lépdelt, nehogy túlmenjen a kiszemelt helyen.

T. J. habozás nélkül a nyomába eredt és megállás nélkül arról papolt neki, hogy pórul járhatnak, hiszen nem ismerik a madárszerű lényeket, így jobb lenne békében tovább menni. Mac pedig csak akkor fordult szembe vele, amikor már azon a helyen álltak, melyet az imént nézett ki magának.

- Tyler, ne szövegelj, tudom, hogy csak engem féltesz, de nem kell. Lemegyek és körülnézek, ti meg itt maradtok és megvártok. Ha már egyszer segíteni nem akarsz nekem.

- Arra várhatsz! Csökönyös nőszemély, jól van, menj csak, de ott leszek a sarkadban! - morogta T. J., de látszott rajta, nincs sok kedve ehhez a kalandhoz.

Mac rámosolygott a maga lassú módján, T. J. viszont zordan megrázta a fejét.

- Tudom, hogy idiótának tartasz - közölte mogorván -, de attól még nem hagyom, hogy egyedül kerülj bajba.

Mac arcáról eltűnt a mosoly, ahogy összevonta a szemöldökét.

- Nem tartalak annak...

- Pedig ezt mondtad, és elég komolynak tűntél akkor.

Mac habozott, mert hirtelenjében nem tudta, mit kellene reagálnia erre. Már régen megbánta azt a bizonyos, dühös kirohanását, melyet legfeljebb a pillanat hevében gondolt komolyan, a következő percben viszont már azon rágódott, mi üthetett belé, amiért így elbánt a fiúval.

- Én... én csak...

- Nem kell megmagyaráznod - vetette közbe T. J., miközben kikerülte a lányt, és néhány lépéssel odébb ment, mert szerinte ott kellett lennie a fészeknek. - Legalább tudom, hogy állunk.

- Jó lenne, ha akkor elmagyaráznád nekem is, én ugyanis egyáltalán nem tudom - szólt utána Mac, mire T. J. megállt és visszafordult felé. - Sajnálom, amit akkor mondtam. Nem gondoltam komolyan, Tyler.

- Nem beszélsz a levegőbe, mint tudjuk.

- Nem, nem szoktam. Feldühítettél, és ez se jellemző rám. Utána is haragudtam, de már inkább csak magamra, nem rád.

- Szóba se álltál velem - emlékeztette a tényre T. J., aki úgy tűnt, hajthatatlan a témában.

- Ahogy te se velem.

- Grace, lassan mondom, hogy felfogd: idiótának neveztél, és igenis, akkor és ott így is gondoltad. Kár letagadnod, mert láttam rajtad.

- Oké, akkor én is lassan mondom: feldühítettél. Nagyon.

- Mivel?

- Azzal, amit most is csinálsz. Addig piszkálsz egy témával, amihez nincs kedvem, ameddig sikerül felhúznod.

- Ezért?! - csodálkozott el őszintén T. J. - Kérdeztem valamit, amire nem akartál válaszolni, és ettől úgy felhúztad magad, hogy lealáztál?? Ezt a részedet eddig hol rejtegetted?

Mac elkeseredetten megrázta a fejét.

- Rajtad kívül senki nem képes igazán kihozni a sodromból. Sajnálom, ha megbántottalak. Nem akartam.

- Pedig jól sikerült - árulta el egyik legféltettebb titkát T. J., ha már így alakultak a dolgok. Végig reménykedett benne, hogy a lány nem nézi őt valóban annak, aminek nevezte, mert soha semmi nem esett még olyan rosszul neki, mint ennek a lehetősége.

Mac szava elakadt ezt hallván, és csak némán bámult vissza arra a srácra, aki akkora hatással volt rá, hogy attól csaknem agyonrémült. És fogalma sem volt az okáról. Azt már azonban legalább tudta, hogy a fiú számára fontos, amit róla gondol.

- Tyler...

- Most egy kicsit maradj csendben - kérte a fiú váratlanul, halvány mosollyal az arcán. - Emésztsem, hogy mégsem vagyok hülye szerinted.

Így hát Mac csendben maradt, és megvárta, amíg T. J. újra a szakadék felé fordult.

- Szóval, úgy gondolod, érdemes megkeresnünk ezeket a tollas izéket? - kérdezte a fiú kíváncsian. Most már nyoma sem volt a viselkedésében az előbbi komolyságnak. Ugyanolyannak tűnt, mint bármikor máskor, Mac-et mégsem tudta innentől fogva megtéveszteni. Tyler James igenis érzékeny lélek volt, még hozzá eléggé ahhoz, hogy most már komolyan felkeltse a lány érdeklődését.

- Igen, de nem tudom, miért.

- Mindegy, a megérzésre mindig jó hallgatni. És neked jók szoktak lenni a megérzéseid - jelentette ki T. J., majd lefelé mutatott. - Szerintem valahol itt kéne megpróbálnunk.

- Jó. Csak utánad.

T. J. megkapaszkodott a kiálló sziklák egyikében, és vészesen kihajolt, egyenesen a szakadék fölé.

- Itt alattunk van egy perem - közölte. - Nem látom, pontosan merre megy tovább, de ha akarod, nézzük meg.

- Oké.

Óvatosan leereszkedtek a keskeny peremre, és T. J. vezetésével oldalazni kezdtek, vissza a két társuk irányába. A perem kissé kiszélesedett hamarosan, majd egy nagyobb sziklatömb alá

kanyarodva, eltűnt egy sötét nyílásban. Amikor odaértek elé, hangos csicsergés ütötte meg a fülüket bentről.

- Még nem lehetünk ott, ahol a többieket hagytuk - vélekedett suttogva Mac.

- Szerintem sem értünk még alájuk.

- Akkor viszont igazam volt, és ez itt egy bejárat... hozzájuk - pislogott Mac tétován. Aztán, T. J. kissé habozó bólintását látva, bemászott a szűkös repedésen és bevárta a fiút. Félhomály és édeskés, de nem kellemetlen szag vette körül őket. A kisméretű, keskeny barlangban jóval hűvösebb volt a levegő, mint odakint, és gyenge légáramlat borzolta össze a hajukat. Mindazonáltal, még ha kicsit alábbhagyott is kezdeti lendületük, elindultak négykézláb a hangok irányába. Egy kanyar után megpillantották a lények otthonát.

Jókora, oldalirányban kiterjedő, széles vájat volt, a falak mentén kis bevágásokkal, melyekben apró tojások bújtak meg. Az aprónép tagjai szétszórva, látszólag minden struktúrát mellőzve álldogáltak barlangjukban, és hangosan csiripeltek. T. J. nem bírta megállni mosolygás nélkül a tréfás látványt, és Mac is erősen küzdött a vigyorgás ellen. Mégis felnevettek végül, mire a lények egyazon pillanatban hagytak fel kiabálásukkal és fordultak mind feléjük. A gyerekek arcáról hirtelen lefagyott a mosoly és nagyot nyelve néztek farkasszemet az idegenekkel.

Az egyik, ezüst tollazattal büszkélkedhető egyed odatotyogott eléjük és eltéveszthetetlen harciassággal csipogott el egy egész áriát. Mikor befejezte, a látogatók elképedt pillantásokat váltottak egymással és a vállukat vonogatták.

- Bocsáss meg, de egy szavadat sem értjük - bökte ki Mac különös, hozzá nem illő hangon. T. J. szinte megdermedt ettől a stílustól. Ritkán hallotta Mac-től, legfeljebb az iskolai elnökség előtti meghallgatásokon, de valahogy mindig úgy érezte, egy hivatalos tisztségben álló, gyakorlott politikussal beszél. Mac pedig pontosan tudta ezt, így ha arra kényszerült, előszeretettel használta „készségét”.

A kis szárnyas figura is úgy érezhette, valamiféle hivatalos személlyel lehet dolga, mert kissé hátrébb araszolt és leült a földre, onnan nézett fel Mac-re. A lány meg mert volna esküdni rá, valamin nagyon gondolkodik, mérlegeli a helyzetet... Aztán hirtelen felugrott, és fejét lehajtva csicssergett valamit, Mac pedig elégedetten nyugtázta, hogy akárhogy is, de bevált a trükkje.

- Oké, helyes. Azért jöttünk el hozzátok, hogy felveszük veletek a kapcsolatot. A hegyen túlról érkezünk, és... Nos, egy lovon közlekedő népet keresünk. Közben pedig minden más törzzsel igyekszünk barátságos viszonyt kialakítani.

Miközben a lány beszélt, T. J. azon fáradozott, hogy értelmes, komoly képet vágjon és arca ne árulja el Mac iránt érzett tiszteletét és csodálatát. Sosem gondolta volna róla, hogy így is tud beszélni, még hozzá akkor, amikor nincsenek jelen őt hallgató felnőttek. És mégis, furcsa módon úgy érezte, illik hozzá ez a szerep, melyet kénytelen volt eljátszani, ha sértetlenül meg akarták úszni a hivatlan látogatást.

Megtiszteltetés a számunkra, hogy találkozhattunk veletek - hallatszott hirtelen egy ismeretlen, vékonyka hang a barlangban. A két látogató ide-oda forgatta a fejét, hogy megtalálják a hang tulajdonosát, de a csőrös egyedeken kívül senki sem tartózkodott a barlangban, aki emberi hangon beszélhetett.

Mi a baj, földi catchirik?

T. J. döbbsen nézett le a kis ezüsttollúra.

- Ez te voltál, igaz? Cövekeljek le ide örökre, ha nem! - álmélkodott a fiú.

A földi catchirik nem tudnak repülni, de járni igen. Én még ugyan nem láttam őket gyökeret verni, de ha te mondd, bizonyosan tudnak olyat is.

- Nem, dehogy, a barátom csak képletesen értette - szabadkozott kissé korholó hangon Mac.

Kékszemű földi catchiri tréfás kedvű földi akkor! - kiáltott fel nagy vidáman a kis lény, és a többiek is élénk csicsergésbe fogtak. Nevettek, amint azt Mac megállapította. Még mindig nem hitt a szemének és főként a fülének. Az idegen faj könnyedén szót értett velük, hogy hogyan, arról elképzelése sem volt.

- Igen, az - mosolyodott el. - De tisztázzuk, kik is azok a catchirik. A ti népeteket hívják így?

Pontosan. Hasonlóak vagyunk, csak mi kisebbre nőttünk nálatok és az égben közlekedünk, nem úgy, mint ti. És mi inkább barlangokban és sziklahasadékokban rakunk fészket.

- Értem. Megtudhatnám, mi volt az a nagy láрма, miután az egyik barátom lenézett hozzátok?

Fekete tollú földi catchiri megsértett minket azzal, amit mondott.

- Bocsássatok meg neki, még nagyon fiatal, és hmmm... Kicsit kajla. És nem ismert titeket...

Akkor jómodorra sem tanította meg nemzője és kihordója, ha egy idegen törzs előtt fecseg sületlenségeket!

- Így van, de ezt is el kell néznetek neki, nem foglalkoztak vele túlságosan sokat a szülei - magyarázkodott a lány. Még csak az kell, hogy a lüke Jay meggondolatlansága miatt keveredjenek valami zűrbe ebben a lyukban!

Szülei? Kik azok?

- Hát... a nemzője és... - akadt el Mac, mert nem emlékezett a megfelelő szóra.

- A kihordója - segített a lánynak T. J., aki nagyon nehezen fojtotta el magában a vihogást a számára furcsa kifejezések hallatán.

- Kihordója - ismételte meg Mac engedelmesen.

Kezeskedsz érte?

- Igen - vágta rá gondolkodás nélkül Mac. Végül is ő felel a nála fiatalabbakért, bár erről nem igen esett szó baráti társaságukban.

A dolog el van felejtve - hajtott fejet nagy kegyesen a catchiri. - *Hogyan szólíthatunk, nemes úrnő?*

Mac döbbsen pislogott a kérdést hallva. Hogy ő úrnő? Azért ez már túlzás egy csöppet, de azért...

- Grace-nek hívnak - mutatkozott be azon a néven, melyen T. J. szólította őt, de valamiért fel sem tűnt számára a dolog, ahogy a fiúra sem figyelt fel, aki felkapta a fejét a bemutatkozására. - De kitalálhattok ehelyett egy nektek tetsző nevet is, ha gondoljátok. Látom, úgys erre hajlotok.

Bölcsszavú földi catchiri, ez lesz a neved köztünk. Köszönjük a lehetőséget - hajolt meg újra a szószóló -, *amiért megengeded, hogy hűek maradjunk szokásainkhoz. Az én nevem Ezüsttollú. Én vezetem a Roppant-hegy barlangjainak törzseit. A népünk több helyen rakott fészket a hegy ezen oldalán, de mind egyazon fajhoz tartozunk.*

- Én... én köszönöm. Igazán megtisztelő név. De... tudnátok segíteni nekünk? - kérdezte Mac bátortalanul.

Bölcsszavú törzsének bármikor a rendelkezésére állunk.

- Említettem a lovasokat, tudtok róluk valamit? Hol laknak?

Talán a Simabőrűek lehettek - hangzott a halk szavú válasz. - *Óriási botokat hajigálnak, és más fajokat irtanak, majd falnak fel. Minket nem bántanak, mert ide nem jönnek utánunk, nem férnek be a repedésekbe. De nem megyünk a közelükbe, mert félünk tőlük. Messze innen, a Nagy Pusztán és a Hegyen túl laknak, egy erdőben. Nem sokszor járnak errefelé, de ha mégis, azt nagy hanggal teszik, és halál jár a nyomukban. Nem értik a nyelvünket, ahogy a földi catchirik általában. Ritka, aki igen. Csak a legszerényebbek, vagy a legbölcsebbek. És a fiatalok, mint ti. Ezért is örülünk annyira a látogatásotoknak.*

Mac a homlokát ráncolta. A „Simabőrűek” elnevezés egyértelműen a vadászokra utalt, azonban az a tény, hogy ők maguk is állatokat esznek, nem tűnt olyan dolognak, melyet meg kellett volna osztaniuk a catchirikkal. Így erről mélyen hallgatva tette fel következő kérdését:

- Mi is örülünk, amiért rátok találtunk. Tudod, csak nemrég érkeztünk ide és még nem sokat láttunk erről a helyről. Miféle emberek... földi catchirik... élnek még itt?

Van egy másik lovas nép is, de ők hangos botokat használnak. Kint a Nagy Pusztán, az erdőn túl van egy hatalmas fa, aminek szokatlan anyaga van... Mi még nem sokat jártunk arra felé, így csak mások történeteiből következtetünk arra, mi van ott. De annyi biztos, hogy földi catchirik lakják azt a szürke fát és rengetegen élnek benne. Őket sokszor láttuk már. Olykor összetűzésbe keverednek a Simabőrűekkel. Dörgőbotúaknak nevezzük őket. Iszonyatosan harsogva szoktak megjelenni ezen a környéken, és olyankor minden épeszű lény menedékbe húzódik. A Simabőrűek azonban nem, ők is előveszik botjaikat és csatázni kezdenek... Mi ilyenkor mindig a fészkeink mélyére sietünk, így nem esik bántódásunk.

- És ezek a Dörgőbotúak - szólt közbe egy rövid szünetet kihasználva T. J. -, hogyan jutnak át ezen a magas hegyen a lovaikkal?

Két helyen is át tudnak vágni a vonulaton. Szűk, mély völgyön át. Patak is folyik benne - hangzott a válasz. - De a hegy túloldalán is van még néhány földi catchiri törzs. Például a Koszosak vagy a Fekete Tollúak. A Koszosak meggörnyedve járnak és a saját fajtájukat is képesek felfalni. Szörnyű látvány ez. A Fekete Tollúak pedig farkasokkal élnek együtt. Igen, és majd' elfelejtettem említeni a Keménytalpúakat. Az ő arcuk mindig ki van festve valami rikító, szemet bántó színnel és vékony botokkal hadonászva ölnek le más fajokat. Még akár a saját fajtájukat is.